

Jurisprudentie

Zaak C-322/13

**Ulrike Elfriede Grauel Rüffer
tegen
Katerina Pokorná**

(verzoek van het Landesgericht Bozen om een prejudiciële beslissing)

„Burgerschap van de Unie — Non-discriminatiebeginsel — Regeling van het taalgebruik in civiele zaken”

Samenvatting – Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 27 maart 2014

1. *Recht van de Europese Unie — Beginselen — Gelijke behandeling — Discriminatie op grond van de nationaliteit — Verbod — Werkingssfeer — Nationale regeling betreffende het taalgebruik in civiele zaken — Daaronder begrepen*

(Art. 18 VWEU en 21 VWEU)

2. *Recht van de Europese Unie — Beginselen — Gelijke behandeling — Discriminatie op grond van de nationaliteit — Nationale regeling betreffende het taalgebruik in civiele zaken die aanhangig zijn bij rechterlijke instanties van een lidstaat met zetel in een welbepaalde territoriale entiteit van die lidstaat — Discriminatie van staatsburgers uit andere lidstaten — Verbod*

(Art. 18 VWEU en 21 VWEU)

1. Het door een nationale regeling toegekende recht te verzoeken om een rechterlijke procedure in een andere taal dan de hoofdtal van een lidstaat te voeren valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht en is van toepassing op alle rechterlijke procedures in de betrokken territoriale entiteit, met name op een civiele procedure.

(cf. punten 19, 20)

2. De artikelen 18 VWEU en 21 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling die het recht om in civiele zaken die aanhangig zijn bij rechterlijke instanties van een lidstaat met zetel in een welbepaalde territoriale entiteit van die lidstaat, gebruik te maken van een andere dan de officiële staatstaal, alleen toekent aan staatsburgers van die staat die hun woonplaats in die territoriale entiteit hebben.

Anders zouden burgers die de taal spreken van een andere lidstaat dan die waar het geschil bij de rechterlijke instanties aanhangig is gemaakt, en in die territoriale entiteit reizen en verblijven, worden benadeeld ten opzichte van staatsburgers van laatstgenoemde lidstaat die echter de ? in die entiteit gesproken ? taal van die andere lidstaat spreken, aangezien laatstgenoemde staatsburgers in die territoriale entiteit wonen en zij in civiele zaken die aanhangig zijn bij rechterlijke instanties met zetel in die entiteit, gebruik kunnen maken van de officiële taal van die andere lidstaat.

Een dergelijke regeling zou alleen gerechtvaardigd kunnen zijn indien zij gebaseerd is op objectieve overwegingen die losstaan van de nationaliteit van de betrokken personen en evenredig zijn aan de rechtmatige doelstellingen van het nationale recht. Dat is niet het geval, aangezien, ten eerste, de rechters van de betrokken territoriale entiteit volkomen in staat zijn rechterlijke procedures in beide talen te voeren en, ten tweede, redenen van zuiver economische aard geen dwingende redenen van algemeen belang kunnen vormen die een beperking van een door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheid kunnen rechtvaardigen.

(cf. punten 21, 23-27 en dictum)